

D e 150 de ani se strigă: "Deșteaptă-te române!" și nimeni parcă nu se trezește.
De ce chemarea asta rămâne „un strigăt în pustiu”?
Și, oare ce ar trebui făcut pentru a ne „trezi”?

□ □

□ □ **Cum funcționează oamenii? Ce îi mână și de ce?**

În copilărie întrebam cum funcționează tramvaiul, liftul, radioul și alte mașinării, pentru că mi se păreau minuni de neînțeles. Cu vremea am aflat însă că problema cea mai grea nu este priceperea mașinilor, oricât ar fi ele de complicate, ci înțelegerea oamenilor, a modului cum gândesc și acționează. Căci oamenii creează nu numai complexitatea derutantă a obiectelor, ci și răutatea infinit mai mare a conflictelor cu semenii. Mi-a fost greu să pricep de ce indivizi aparent respectabili au purtări necivilizate, sunt lipsiți de bun simț și gândire rațională, își fac rău singuri și le dăunează altora. M-a surprins agresivitatea celor care vor putere sau avere, sau

violența în vorbe și fapte pe care o manifestă de-a-valma tineri și vârstnici, bărbați și femei, în mai toate împrejurările.

Lumea în care trăim nu este nici pe departe perfectă și prietenoasă cum ne-o prezintă de obicei părinții și școala, ci dimpotrivă: complicată, crudă, nemiloasă. Așa se face că „tranziția” actuală - care pare că nu se va mai termina, în loc de a scădea răutatea oamenilor, cum ar cere civilizația, de fapt accentuează samavolnicia, măbind inegalitățile sociale și distrugând solidaritatea socială. Numeroși oameni ajung victime – adică mână de lucru ieftină, ori prostituate, sau carne de tun pentru războaiele altora, în timp ce mulți alții devin profitori odioși.

Însă vina pentru suferințele îndurate aparține victimelor: nu ungurii, franc-masonii sau rușii etc. sunt de vină pentru soarta oricărui din noi, ci fiecare e responsabil de viața lui. Succesul „răilor” de tot felul: ticăloși, escroci, hoți, proxeneți, criminali, politicieni corupți șamd se datorează foarte puțin calităților lor: inteligență, competență etc. (foarte adesea reale!), și foarte mult *defectelor sau slăbiciunilor victimelor*: prostie, indolență, credulitate, neatenție, incompetență, lăcomie, lipsa de vigilență, de cultură, de informație, de solidaritate șamd. Negândind și neluând ca să devină mai tari, pentru a se adapta la noile realități, cei slabi riscă să piară.

Mânați și orbiți de instincte, majoritatea oamenilor sunt materialisti și văicăreți. Ei ar fi mai mulțumiți de viața lor dacă s-ar gândi și la altceva decât hrană, sex, bani. Lumea ar fi mai bună și oamenii mai fericiți dacă ar ști cum să-și îmbogățească sufletul, cum să facă și să păstreze prieteni. Deoarece nu banii, puterea de a stăpâni peste alții, mașinile 4x4 sau turnulețele de pe case dau măsura calității de om - ci trăirile sufletești și numărul prietenilor adevărați.

Dorința excesivă de a face avere este o boală mintală. Pentru înavuțire e nevoie de o atitudine mentală complet opusă respectului de oameni și iubirii aproapelui. Căci avere nu se poate face muncind cinstit, productiv, ci doar înșelând alți oameni sau profitând de slăbiciunile lor. (Recunosc că există și bogați de excepție: cel mai „tare” îmi pare a fi un american, despre care am aflat că nesilit de nimeni și-a donat gratuit un rinichi, unui bolnav necunoscut!!).

Între prieteni, nu valoarea materială a cadoului contează, ci semnificația lui.

Un european ajuns cu treburi în China locuia alături de numeroși vecini, cu care s-a împrietenit. În ajunul

Nedumerit, străinul întrebă ce înseamnă asta.

Chinezul îl lămuri: "e un obicei de-al nostru. Fiecare din vecinii și prietenii dumitale a înodat câte o sfoa

Peste tot oamenii au defecte – "omenești". Însă noi ne-am născut și am trăit la răscrucea dintre civilizația occidentală și cea orientală, adică „*sugem de la două mame*”, sau „*stăm cu luntrea în două cururi*

” - cum delicios ne pocea zicala un mare dregător străin. De aceea avem calități și defecte luate și de la unii și de la alții. Poate că am adunat cu nesăbuință, căci până una-alta românii sunt ultimii din Europa în prea multe privințe.

Toate defectele pot fi însă corectate cu puțină învățatură bună. Dar pentru *schimbare* e nevoie de voință și muncă, adică un efort pe care prea puțini consimt să-l facă, deși consecințele lenei sunt dezastruase. Din cauza neștiinței și nesimțirii **românii riscă să devină o nație în declin**, o gloată fără identitate colectivă.

Încă mai sper că Țara mea n-o să dispară; dar ce fel de oameni o vor popula? *This is the question...*

Oare cum vor fi românii viitorului: sănătoși la cap și corp, falnici și respectați de străini - sau niște milogi degenerați? Și, vor mai vorbi ei românește - sau vor fi anglofoni, rusofoni, chinezofoni, țiganofoni, mârlanofoni? Căci *locuiești într-o limbă – nu într-o țară* (Cioran dixit).

Tinerii sunt viitorul – adică ei îl fabrică. Însă ce fel de viitor ar putea construi tinerii produși de școlile noastre? Foarte mulți sunt nesimțiți, incultți și neobrzățați, nevolnici sau obezi, alcoolici sau mai rău, fumători fără dileme, individualiști iresponsabili fără vreun ideal spiritual, total dezinteresați de binele public: 88% dintre cei cu vârste între 15-25 de ani visează să emigreze (Banca Mondială, 2006). Alți conaționali sunt deja cu un picior în groapă din cauza sedentarismului, chiar dacă au poate capul toabă de carte.

Mai sunt și concetățeni cărora le pasă. Însă prea puțini din acești români "treji" caută soluții de folos obștești, majoritatea promovând calea salvării individuale. Iar când cineva câștigă ceva, de obicei nu se mai gândește și la ce pierde alții (până la urmă și el) cu această ocazie. Din

păcate, pe lângă vaiete și vise, cei care mai doresc „schimbarea la față” în bine a României și a românilor nu vin și cu propuneri practice, realiste, constructive.

Din cauza iuțelii uriașe cu care se schimbă lumea actuală, ca să supraviețuim trebuie să ne „vindecăm” urgent de metehnele care ne debilitază. În acest scop avem nevoie de o metodă verificată, coaptă, care să se poată aplica rapid tuturor. Altfel, până ce inventăm noi alta nouă, am dispărea de pe fața pământului!

Eu susțin că există o astfel de soluție: **(re)educarea caracterului** oamenilor, prin **revoluționarea învățământului**

- bazată pe

valorificarea educației fizice

Educația fizică poate îndrepta, deștepta, vindeca și chiar mântui oamenii.

Pentru cei „treji”, sportul nu este un moft, sau un spectacol, sau o afacere – ci o datorie morală și obligație cetățenească. Așa că trebuie **practicat** de toată lumea: la școală sau la serviciu; în armată și în închisori; în spitale și în parcuri. Dar nu un simplu sport, ci o educație fizică; și nu orice educație fizică, ci neapărat Aikido.

De ce? Deoarece **Aikido este cea mai bună educație fizică pentru toți.**

La prima vedere Aikido pare un fel de dans, o metodă japoneză de luptă mai blândă, ce seamănă cu binecunoscutul *Judo* și servește la autoapărare. De fapt, este cu totul altceva: o educație fizică, mai precis o **Cale marțială**. Cu ajutorul acestei învățături oricine poate dobândi sănătatea corpului și tăria de caracter, dar și limpezimea minții ca să poată înțelege provocările lumii spre a le răspunde demn și eficient, pentru a se salva pe ei și a influența în bine viața celor din jur.

Aikido este o activitate legată de cele mai simple funcții și senzații corporale (respirația, transpirația, frica, durerea etc.), dar și de cele mai evolute activități mintale și sentimente

sufletești (planificarea, decizia, respectul, iubirea etc.).

Cu adevărat, **o educație – de la supraviețuire la iubirea de oameni**, adică de la animalitate la raționalitate și mai departe, spre spiritualitate.

Cine face Aikido devine echilibrat și sănătos, plus că:

- va putea să se privească în oglindă fără să se rușineze de ce vede acolo;

- va zâmbi și pe patul de moarte la fel cum a zâmbit în viață, fără să-i fie teamă de întâlnirea cu autoritățile de “dincolo”, așa cum nu i-a fost frică nici de oamenii de-aici. Satisfacții pe care unii nu dau doi bani. Dar care pentru mulți contează...

Viața este și o călătorie inițiatică, o descoperire a lumii, a celorlalți oameni. Dar ea nu e o treabă simplă, nici plăcută, ba uneori chiar atât de periculoasă încât duce la sfârșitul prematur. Deși se mai sprijină și pe unii din jur, fiecare trăiește și moare singur, în mintea și corpul său. Pentru supraviețuirea speciei înaintașii au datoria să ajute tinerii să se inițieze cu pierderi minime în arta de a trăi, dar și tinerii au obligația de a se strădui să nu piară înainte de a le „expira termenul de garanție”. În „călătoria” mea, am aflat – uneori cu suferință - că în afară de cunoașterea unei meserii cu care să câștig cinstit o pâine, pentru a trăi în societate e obligatorie și cunoașterea metodelor de autoapărare și a artei negocierilor (tocmelii). Pe la 40 de ani am descoperit Aikido și avantajele conviețuirii pașnice, sau a milei față de ceilalți. Aikido m-a ajutat să-mi descopăr defectele și să pricep înfățișarea înțelepciunii (așa sper ...). M-am lămurit și *cu m funcționează oamenii*

Din păcate, nu m-am *deșteptat* nici ușor, nici repede, nici de tot. Am fost nevoit să lupt multă vreme cu dracii ascunși în corpul și mintea mea. Încerc să evit ispitele și să fac ce ar trebui făcut, deși nu izbutesc mereu. Mă orientez după ce cred eu că ar fi binele și răul, nu după criteriul profitului personal.

Încât, după o viață întreagă - *am ajuns prea bătrân ca să iau o nevastă, prea sărac ca să mai mănânc carne, prea pățit ca să mai fac păcate; mi-a rămas doar Aikido* ... (ca să parafrazez un călugăr Zen). Dar nu

Aikido sportiv

(pentru plăcerea personală), ci

Aikido educativ

(pentru folosul comun). În plus, caut să-i lămuresc pe cei din jur să se „trezească” – apucându-se de Aikido din timp, nu la bătrânețe.

Am pornit să scriu rândurile de față văzând cu tristețe că educația fizică în general și Învățătura Aikido în special nu-i atrage pe mulți tineri. Încă mai sper că ei ocolesc biblioteca și *D ojo*

-ul doar pentru că nimeni nu le-a spus cum să se pregătească și ce să facă spre a da piept cu viața ca niște cetățeni demni, nu ca milogi sau ca fiare. Nu pot accepta ideea că ar fi „irecuperabili”.

Lucrarea încearcă să răspundă unor întrebări cum ar fi:

1. De ce e lumea smintită?
2. Cum am putea s-o dregem?
3. De ce toți oamenii ar trebui să învețe Aikido?
4. Ce este și ce poate face Aikido?

Cartea sper să fie utilă atât celor ce practică Aikido cât și altor cititori, care să se dumirească ce e cu viața lor - înainte de a fi prea târziu. Ea este destinată ambelor sexe, fără nici o discriminare sau preferință., așa că tot ce veți citi despre „el” e valabil și pentru „ea”. Iar “**elevi**” se cheamă toți cei ce studiază Aikido, indiferent de vârstă. Cine dorește să afle și alte aspecte ale Artei, în afara celor cuprinse aici, trebuie să caute în alte cărți, sau cu

Google

. Ori, mai bine să meargă în orice

Dojo

, pentru a descoperi singur răspunsul.

Aikido este oglinda *vieții raționale*. Fiind un subiect vast, despre Aikido se pot spune multe, inclusiv ideile pe care le susțin (și care nu sunt toate ale mele, spre deosebire de opinii). Nu merg până acolo să cred că ele ar fi chiar „adevărul absolut”, însă după cele deja văzute în viață, nici nu socot că ar fi simple scorneli. M-aș bucura să fie luate în seamă și însușite, ori combătute cu argumente. „ *Nu voi să mă cert, pentru că nu*

știu dacă (până mor) mi-a mai rămas destul timp să mă împac”

(Dem. Rădulescu); dar nu pot să tac. „

Nu sunt Elveția

” ca să rămân neutru, cum zicea un clasic (încă) în viață. Câtă vreme în jur este atâta tembelism și nebunie, o carte despre legătura artelor marțiale cu lumea nu se putea ocupa de „parfum de roze” și iluzii, de distracții sau competiții sportive, de „artă pentru artă”.

Nu mai e timp de pierdut. Vreau să provoc discuții și să stârnesc fapte (căci Aikido = viață = mișcare, nu stagnare sau zacere), chiar dacă nimeni nu e profet în țara sa. Nici *Manifestul comunist* n-a avut succes în patria lui Marx sau a lui Engels. Prostia, răutatea și nebunia există oriunde în lume, peste tot unde sunt oameni. Dar România cu bunele și relele ei este Țara mea. „*Cu ea defilez*” și de ea îmi pasă. Așa că visez la vremea când în orice școală **românească** va fi câte un *Dojo* iar societățile noastre de asigurări pentru sănătate vor impune tuturor celor înscriși să facă Aikido.

E un vis frumos, cu mulți adversari, în primul rând neștiința și nesimțirea părinților, educatorilor, întregii societăți. Ca să prindă viață, această utopie are nevoie de multă visare (și acțiune!), din partea cât mai multor oameni vrednici. Sper că o vor îmbrățișa și până la urmă vor reuși s-o pună în practică cei care asudă acum în *Dojourile* din toată țara.

□□ Școala internațională (privată) *Mark Twain*, din București, este prima dar și singura de la noi care a introdus Aikido ca **materie obligatorie** pentru elevi. Însă, de ce ar învăța lucruri folositoare numai odraslele părinților avuți? Ce „vină” au celelalte milioane de copii, condamnați de societate să crească cocoșați, obezi, miopi, milogi, drogați?

Aikido înseamnă nu vorbe - ci fapte, efort și transpirație, fără un câștig imediat și aparent. De aceea, în ciuda foloaselor sale reale este o activitate de petrecerea timpului liber mult mai puțin atractivă decât numeroasele alternative sedentare, oferite de reclama comercială care ne înghesuie peste tot.

Nu-mi fac mari iluzii despre înmulțirea spontană a practicantilor de Aikido după ce va apare cartea. Eu caut doar să duc mai departe sarcina benevol asumată de a răspândi cunoștințele ce le-am primit în dar, de la oameni deosebiți.

Nu pierd speranța - și mai încerc. Poate că unele semințe vor rodi!